

ven ked af, at en saa stor Masse Mennesker her i Landet egentlig talt slet ikke have Egennavne til Efternavne, men kun Fællesnavne. Man har villet komme bort herfra, og det er jo selvfølgelig ikke af æstetiske Grunde, fordi man har syntes, at Navnene Hansen, Petersen etc. vare mere eller mindre kønne eller ikke kønne, men fordi man har ment, at det vilde være hensigtsmæssigt i mange Henseender at faa Slægtnavnene individualiserede. Men har dette været Hensigten, kan jeg ikke se rettere, end at Indførelsen gennem dette Lovforslag ikke svarer dertil. Der vil ikke ved dette Lovforslag skabes Mulighed for, at der kan fremkomme en saadan Individualisering af Slægtnavne, som man maa erkende som ønskelig. Hvad der burde fordres, og som vel ogsaa, i alt Fald til en vis Grad, kunde gennemføres, var, at der skabtes et virkeligt Retsgrundlag for Slægtnavnet som Ejendom for Slægten. Det er det, som man, saaledes som Praksis desværre har udviklet sig gennem Justitsministeriets Udøvelse af den kongelige Bevillingsmyndighed, i høj Grad trænger til. Den meget ærede Ordfører oplyste jo, at Udviklingen i et andet Land, som paa dette Omraade i og for sig har den samme Lovgivning som vi, er gaaet i en anden Retning; der har man anerkendt Retten, og den har kunnet hævdes ved Domstolene. Saaledes som Udviklingen er gaaet her, staaer det hele under justitsministeriel Vilkaarlighed, og den er brugt paa en saadan Maade, at det var Synd at sige, at man har taget det Hensyn, som kunde have været ønskeligt, til, hvad den højtærede Justitsminister kalder „berettigede Navneinteresser“. Saaledes som den højtærede Justitsminister har udtalt sig om sin Anskuelse i saa Henseende, om, hvorledes han dels er gaaet, dels vil gaa til Værks med Bevillingernes Tildeling, er man saa langt som muligt fra at naa dette Maal. Men dette Maal naas jo lige saa lidt ved dette Lovforslag; man kan snarere sige, at dette Lovforslag ganske vist søger at komme bort fra de nuværende Fællesnavne, men at det kun opnaas ved, at den giver absolut fri Adgang til andre Fællesnavne. Bestemmelsen om, at et hvilket som helst Stednavn er givet til Pris for hvem som helst, vil efter min Mening kun bevirke, at man kommer over til en anden Art af maaske lidt kønnere lydende Fællesnavne. Virkelige Slægtnavne naas ikke ad denne Vej. En anden meget uheldig Ting er den, at man forlader den centrale Administration og overlader det hele, eller i alt væ-

sentligt det hele, til Underøvrighederne. Saa længe Sagen er i Justitsministeriet, er der dog nogen Udsigt til, at almindelige Hensyn og de samme Hensyn blive gjorte gældende gennem en længere Aarrække. Overlades det hele til Underøvrighederne, ser jeg ikke rettere, end at der nødvendigvis maa komme en fuldstændig Forvirring. Der vil saa ikke længer være Tale om — ikke en Gang blot Tale om — at man tager det Hensyn til de berettigede Navneinteresser, som Justitsministeriet dog mener at tage; et andet er, om det virkelig gør det, men det anerkender dog en vis Forpligtelse dertil. Men at Underøvrighederne paa hundrede forskellige Steder i Landet skulle tage saadanne Hensyn og tage omtrent de samme Hensyn alle Steder, er saa godt som utænkeligt. Loven vil uden Tvivl skabe en fuldstændig Principløshed paa dette Omraade, den vil gribe ind i, hvad jeg i alt Fald mener er andres naturlige Ret, Hævdelsen af Eneretten til deres Slægtnavne. Det hele vil, som jeg tillod mig at bemærke, ende i haabløs Forvirring. At tale om genealogiske Studier etc. kan man efter denne Lovs Vedtagelse og Virken vistnok opgive, det turde blive en Umulighed at udfine Slægter op igennem Tider.

Dette er nu Hovedsagen ved Loven, men der er ganske vist ogsaa noget andet, som der kunde være Grund til at tage Hensyn til. De Grunde, som bevirke, at den eller den søger Navneforandring, kunde undersøges paa et centralt Sted, nu i Justitsministeriet, om de maa siges at være berettigede eller ej. Denne Undersøgelse af Grundene skal nu overlades til hundrede Underøvrigheder, eller hvor mange der nu er, rundt omkring i Landet. Al Enhed vil derved gaa tabt, og det er et meget stort Spørgsmaal, om man i det hele taget vil gøre sig den Ulejlighed, at undersøge Grundene. Efter denne Lov vil man nu kunne optage Navne af højst uberettigede Grunde. En Mand bærer et eller andet Stednavn, lad os sige: *Randers*, og han har en stor Forretning. En Konkurrent, der bor ved Siden af eller lige overfor, hedder Jensen, men ønsker at hedde *Randers*. Da det er et Stednavn behøver han blot at melde det, og naar man ikke undersøger Grundene, som her er at føre en unfair Konkurrence mod en Mand i samme Livsstilling, vil han for Fremtiden ganske rolig kunne tage Navnet *Randers*. Saa er der en tredje Mand, der hedder f. Eks. Hansen, han er bange for Politiets Efterstræbelser og mener at kunne komme bort derfra ved fremtidig at kalde sig